

28 *Naken*

Tekst: Line Tiller
Foto: Siv Johanne Seglem

«Min største frykt har alltid vært å få leukemi. Jeg har hatt en intuisjon på nettopp det. At det er typisk meg.»

Regine Stokke (18), kreftsyk

En mening med livet

«DEAD GIRL WALKING»:

Heter dette bildet tatt av Regine. – Foto hjelper meg å uttrykke mine følelser for kreften.

itt frisk luft har aldri skadet noen.

At Regine Stokke (18) bowllet på bursdagen sin for tre uker siden, at hun spiste bløtkake med eventyrsjokolade, at hun pustet – det var ingen selvfølge. I følge legene skulle hun ikke oppleve denne dagen. Dødsdommen fikk hun i april.

Regine har MDS/AML, en svært alvorlig blodkrefttype. Hun måtte si farvel til mammaen sin, pappa, lillesøster Elise, besteforeldre og venner. Legene ga henne beskjed om å ta en tidlig sommerferie. Det var ikke mer å gjøre. Men en ny medisin har hatt positiv effekt på Regines sykdom.

Akkurat i dag følger hun formen er en god sjuer på tierskalen.

– Da jeg var liten, og ikke fikk sove, bar pappa meg ned hit. Jeg ble alltid rolig av det, sier Regine og myser mot himmelen.

Det fins både rådyr og gamle rognebærtrær i skoglysnungen hun står i, favorittstedet hennes i hele verden. Det blåser frisk bris i Kristiansund denne ettermiddagen. Duskreng treffer Regines nesten gjennomsiktige hud i halsåpningen. På grunn av et svakt immunforsvar må Regine, for alt i verden, ikke bli forkjølet. Men hun trenger ikke et skjærf.

Hun trenger et mirakel.

– **Jeg kunne ikke** ha gjort noe annerledes. Kreft kan ramme hvem som helst.

Det er Regines fokus. Derfor har 30 000 mennesker meldt seg inn i støttegruppa på Facebook. Derfor har folk gitt 150 000 kroner til hennes støttekonto, omerkeret kreftbehandling av og forskning på ungdom og voksne. Derfor fortalte Regine om sin egen sykdom på dagbladet.no i april og fortsetter daglig på sinoblog.no.

Derfor produseres klær med avtrykk av øynene hennes («noen sier de ser verden gjennom mine øyne når de går med klærne») og mottoet hentet fra rockebandet Black Label Society: «Face your fear, accept your war, it is what it is». Derfor handler folk.

For di meninga med livet, for Regine, er blant annet å fortelle oss at vi ikke skal

klage over bagateller.

– Folk skal få klage, kreft er ikke det eneste problemet i verden, men om du blir forkjølet, får ei kvise eller har en dårlig hårdag, synes du at du har mye å gjøre, eller gruer deg til eksamen ... eller, selvfølgelig kan du grue deg, men ikke vær misfornøyd. Er du misfornøyd, gjør noe med det, det så lenge du er frisk kan du styre livet ditt. Det er verdifullt å være frisk. Å føle meg fri, er det eneste jeg vil ha tilbake.

Regine har kanskje den fysiske kraften til en spurv, men hun har styrken til en ulv.

Jeg har aldri følt meg mer levende enn akkurat nå, sier hun.

Regines sjanser er små.

Om hun blir frisk er det ingen som vet.

Men klokka har aldri tikket fortere.

– Jeg har lite tid igjen. Jeg teller ikke ned til noe, men tenker at nullpunktet kommer snart. Enten er jeg frisk om et år, eller så er jeg død. Før ønsket jeg at tida skulle gå så fort som mulig. Nå vil jeg stoppe tida, fordi jeg er redd for å ikke bli frisk. Jeg er konstant livredd.

– Gjør du noe for å holde tida i tøylene?

– Da må jeg kjede meg, det kan jeg jo ikke.

Regine trækker over klaser med treklover på bakken. Hun tror verken på magi, skjebnen eller Gud, så å lete etter en firkløver for hell og lykke ser hun ingen vits i.

Hun tror på tilfeldighetene.

Metallica-konserten i Bergen i fjor sommer. Regine ble svimmel og måtte sette seg ned i gresset, men være med skulle hun. En kraftig influensa fulgte. Så en bihulebetennelse. Regine begynte motvillig å tenke på ei bok hun hadde lest som 10-åring. Hun hadde lenge abonnert på ungdomsbøker fra «Tuppen og Lillemor»-klubben. Da hun var halvveis i «Tilnåltid», ei bok om ei ung jente med leukemi, måtte hun legge den fra seg. Regine ble engstelig, og kjente etter symptomer. Den dagen startet renselsen for blodkretsløpet.

– Min største frykt har alltid vært å få leukemi. Jeg har hatt en intuisjon på

2007: Like før hun ble syk. – Jeg har ikke alltid vært «Regine med kreft».

nettopp det. At det er typisk meg.

– Kan man tenke seg til en sykdom?

– Nei, det tror jeg ikke.

– Kan man tenke seg frisk?

– Når folk får kreft blir alle tanker triste og mørke i starten, men etter hvert får de en slags åpenbaring. Jeg begynte i alle fall å tenke positivt hele tida, men den kraften har ikke helbredet meg. Den har gitt meg bedre livskvalitet, ja, men hvis bare tanker kunne gjort meg frisk ville jeg vært det nå.

– Er det slitsomt å holde motet oppe?

– Ja. Enkelte dager er det jeg som trøster venninnene mine.

– Hvor ofte tenker du på at du er syk?

– Jeg våkner ikke lenger hver morgen og gråter, men kreften ligger alltid i bakhodet. Helst vil jeg glemme det så mye som mulig og jeg flykter så ofte jeg kan fra virkeligheten. Men jeg må jo nesten tenke litt på det også. Så når jeg er alene tar jeg fram de svarteste tankene. Da tenker jeg mest på hvordan familien min og venner kommer til å leve uten meg. Jeg ser for meg begravelsen min. Jeg har ingen tanker om hvordan den skal bli ennå, annet enn at jeg håper det blir en fin minnestund.

Freitag 22. august i fjor, tre dager inn i andreåret på Atlanten videregående skole.

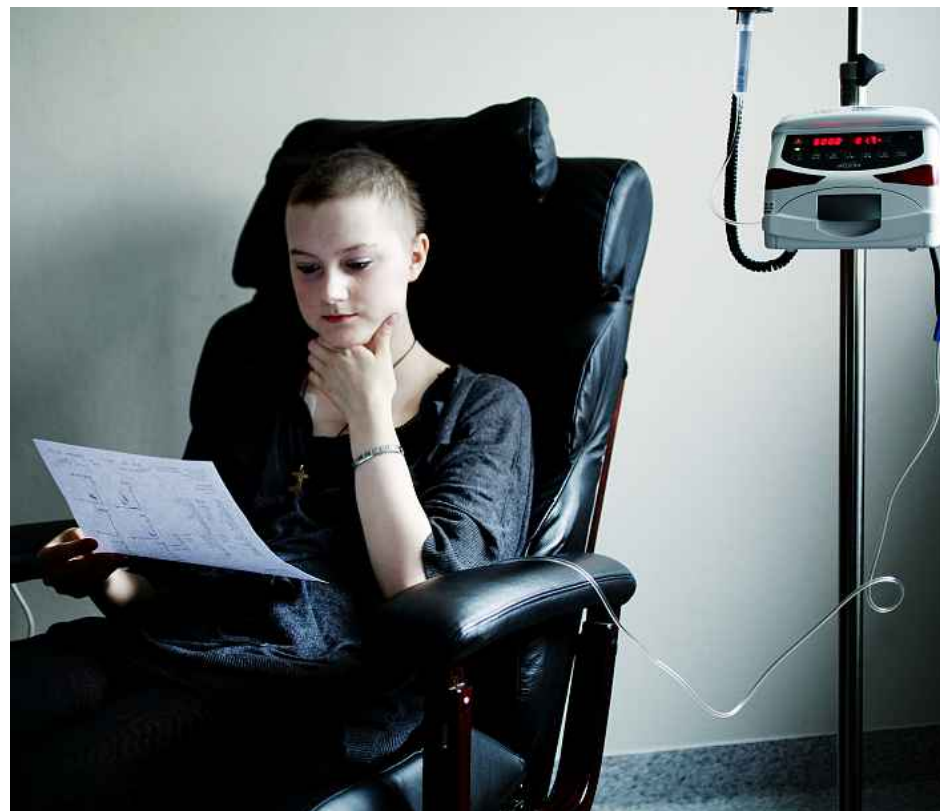
FRAMTIDA PÅ ET ARK: Regine sitter på sykehuset

le, satt Regine med tårer i øynene og skrev om sine framtidspaner. Ironisk at dette var skoleoppgaven nettopp denne dagen.

Jeg skrev og skrev, mens jeg tenkte at jeg kanskje aldri skulle få studert psykologi, gå på folkehøgskole, finne kjærligheten og flytte for meg selv. Aldri reise, dra på konserter og festivaler, sier Regine mens de brune store øynene hennes skinner.

Hun svelger. Det er vanskelig å prate om noe som i dag er så ufattelig virkelig.

Samme fredag viste beinmargsprøven det Regine hadde fryktet lenge, men ikke kunnet godta.

i Kristiansund mens hun får en ny dose cellegift. Hun leser blodverdiene sine, de er bedre enn forventet. – Jeg har overhodet ikke gitt opp, sier hun.

«Det fungerer ikke slik at når man har så og så lenge igjen må man forte seg å gjøre alt i verden.»

Hun satt på sengekanten og ventet da legen kom inn med blikket senket. Han gråt.

Regine kjente et slag mot brystet. Hun ble iskald, greide ikke røre seg. Angsten foltes som små glassbiter skytende ut i hele kroppen, en svart svimmelhet gjorde synet hennes uklart. To redde venner og en hjelpelos mor og far klemte Regines skjelvevde kropp fra alle kanter.

Nå er det slutt, tenkte Regine. Hun tenkte på alt hun ikke skulle få oppleve, at hun skulle miste håret, smerten. Etter denne dagen startet månedene med svette, skjelvninger, abstinenser og mareitt. Utmattelse og cellegiftkur.

– I høst, mens jeg lå fire dager i respirator, fikk foreldrene mine beskjed om å ta time for time, sier hun.

Regine overlevde det også. Da hun våknet skriket hun ned noe uforståelig på et papirstykke. Bare tre ord var lesbegge: «Jeg er redd.»

Å være syk fører med seg visdom. Regine har nok alltid vært eldre enn kalenderen tilsier, og gjennom sykdommen tror hun personligheten har blitt forsterket. Men Regine er ikke en og alene, slik mennesker på flyplasser tror når de ser henne gå med munnbind og små tuster av mørkeblondt hår på hodet, den stakkars jenta, ▶

STERIG – Vanlige folk er nok i praksis mer i live, men jeg tror sjelen min er mer levende. Før gikk jeg jo bare rundt og kjente på ingenting. Nå føler jeg alt sterkere, sier kreftsyke Regine Stokke.

«Jeg tror

«Regine med kreft».
Hun er mer enn en diagnose. Hun er fortsatt den samme livsglade jenta som smiler på alle familiebilder. Årtearingen med fletter og eselmaske i familiens juleselskap, den litt sjenerete dattera på ferie i Danmark i 2004, klassevenninnen med nyvasket hår på Silseth leirskole, den stolte konfirmanten i hagen.
«Regine med mer.»

Så kom julalften i fjor, enda en begivenhet som burde foreviges. Denne gangen så hun ikke poenget med gaver. Hun fikk sikkert ikke bruk for dem uansett.
Hun fikk hauger. Blant annet et tykt album fra to venner.

Regine blar og forteller.
- Det er nesten bare festbilder, da.
Hun smiler mens hun viser oss bilder fra Hovefestivalen i fjor da hun fikk tyggis i soveposen, fra språkkolen i Brighton, fra hytteturten som gikk altfor langt. Bilder av langhårede svartklede jenter som ler og ler og ler mens de lager tullesanger på gitar. Glimt fra det korte livet hun har hatt.

- Noen spør meg hvorfor jeg kaster bort dagene mine på bloggen. Men det fungerer ikke slik at når man har så og så lenge igjen må man forte seg å gjøre alt i verden. Jeg vil jo utnytte tida, men får ikke dårlig samvittighet av å se på tv. På grunn av den fysiske formen jeg er i kan jeg ikke leve som et normalt menneske. Jeg er sliten og må hvile meg jeg også.

«Neste album skal vi lage sammen. For du skal være med på alt!» står det skrevet i sølv på siste albumside.

Regine funderer ofte. Dette skrev hun i dagboka si to år før hun ble syk:

«Tenk på mulighetene og glem tvilen. Stol på deg selv, vær deg selv. Dine meninger gjør deg til akkurat den du er. Vi leter alle etter håp på noe bedre, men fokuser heller på det du har. Det sies at lykken er det beste du kan oppnå i livet. Men hva er lykke? Uendeligheten tar aldri slutt.»

Hun var en rolig, men aktiv jente («fantastisk høyrehook»), sa boksetreneren). Likevel gikk hun oftest alene. Hun var den flinkeste eleven i klassen. Men å lese seg til toppkarakterer var ikke lov. Enkelte dager ble hun hakket på av medelever.
- Selv om jeg til tider har hatt dårlig selvtillit, og tenkte at ingen brydde seg om meg, tror jeg definitivt de fleste bryr seg nå.

Hele Norge bryr seg.
Bloggen hennes er en av landets mest leste.

Fotograf Morten Krogvold skryter av Regines fototalent. Hun har fått hotellrom og gratisbillett til Quart (etenk å kunne se Slash live! For ikke å snakke om Marilyn Mansons) og planlegger å dra med ei venninne. Alle ønsker henne vel, og det merker hun på helsen. Likevel har

verken på gjenfødelse eller paradys.»

hun vasker med å se en utvei.

- Noe av det vanskeligste med å være syk er å se venner få realisert drømmene sine, mens jeg sitter fast. Tidligere kunne jeg finne på å tenke at jeg fortjener dette, men slike tanker har jeg skjøvet fra meg.

- Hva mener du?

- Det er lett å tenke slik når jeg husker at jeg ikke satte stor pris på livet tidligere. Jeg ønsket at hver dag var en fest. Jeg ville dra på konserter, ikke ha noen grenser hjemme, få kjæreste. Jeg og venninnene mine var misfornøyde og krevde altfor mye. Et A4-liv var det siste jeg ønsket meg. Nå hadde det vært himmelen.

Døden. Den er bare svart. Man slutter å eksistere, mener Regine.

- Jeg tror verken på gjenfødelse eller paradys.

- Hadde det ikke vært lettere å holde fast det?

- Jo, selvfølgelig. Men for meg har det aldri vært realistisk å se slik på døden. Jeg kan jo alltdis håpe på det beste, men forventet det verste. Jeg frykter døden

mindre nå enn før fordi jeg har forholdt meg til den så lenge.

Regine ser ut vinduet.
- Men Bengt Eidem (kreftrammet Høyre-politiker, red. ann.) og jeg snakket om at når mennesket blir begravd, kan det vokse opp et tre i jorda, en fugl kan komme og spise av det, fuglen flyr over havet og bæsjer, en fisk spiser det igjen, og plutselig er man noe helt annet. Det er en interessant teori.

Regine mener hennes nærmeste av og til ikke vil innse hvor alvorlig syk hun er. Fordi hun ser så utrolig våken ut, så frisk.

- Jeg har tenkt på å skrive brev ...

Hun stopper. Smiler mildt.

- Men du har ikke gjort det?

- Nei, for da aksepterer jeg å skulle dø. Det går ikke an å godta at dette tilfeldigvis hendte meg. Kreft er en lumsk sykdom, og det er størst sjanse for at dette går dårlig, men håpet er det aller siste jeg gir slipp på.

Regine Stokkes bilder kan du se på utstilling i Sunddal i morgen.

ll@dagbladet.no

HÅP: – Jeg har aldri følt meg mer levende, sier Regine.

DESIGNED FOR REALITY

Plagg med livtidsgaranti på alle sommer er plagg som mener alvor. I over 50 år har Blåklåder laget arbeidsklær med funksjonalitet som er til å stole på. Det skal tross alt lønne seg å investere i kvalitet.

BLÅKLÅDER
WORKWEAR

www.blaklader.com